

Òscar Ribas Reig, excap de Govern

Tribuna

Andorra i Europa (recomanacions del copríncep Jacques Chirac)

Els darrers dies els mitjans de comunicació s'han fet ressò de diferents notícies pel que fa a les relacions d'Andorra amb Europa. La primera, que cito per ordre protocol·lari, prové del Copríncep francès (pàgina 3 del Diari d'Andorra del 27 d'abril del 2007): *Jacques Chirac insta el Principat a fer un pas endavant en la relació amb la UE.*

La segona, les declaracions del cap del Govern tot afirmant que "les relacions amb Europa no formen part ara mateix de la primera línia de l'agenda política del Govern", i la dels dos líders dels dos partits de l'oposició parlamentària: "La referència que cal fer un pas més envers Europa té la mateixa música que nosaltres proposem" (president del grup parlamentari del PS), i "Chirac coincideix amb el que nosaltres diem" (president del grup CDA+Segle 21).

Es constaten, així, dues sensibilitats, dos posicionaments polítics. Un, el de no fer res de moment (qui dia passa any empeny) i, l'altre, d'avançar en la qüestió, si bé no sembla pas que hi hagi una direcció suficientment dibuixada del camí que caldrà emprar. I si realment existeix en l'àmbit dels partits, crec que no s'ha publicitat de manera suficient.

En la mateixa data i pàgina del Diari es reflecteix l'opinió del cònsol major d'Escaldes: "La posició respecte a Europa s'ha de consensuar perquè no es pot prendre des d'un sol partit." Per això estimo com a singularment important la convocatòria per al 9 de maig feta per la Cambra de Comerç d'unes jornades per debatre la internacionalització de l'economia andorrana, que segons la notícia de premsa del 28 d'abril del 2007 es plantejarà entre altres qüestions la relació amb la UE, fonamental per a la internacionalització. És més, em semblaria d'una lògica aclaradora que fins i tot la política de no actuar, encara que sigui temporalment, també fos consensuada. Si s'ha consensuat la modificació de la Llei de la

"Si s'ha consensuat la modificació de la Llei de la Seguretat Social, per què no pot consensuar-se el nostre posicionament envers la UE, que afecta els interessos de l'Estat?"

Seguretat Social, que en primera instància implica drets personals per a l'immediat, per què no pot consensuar-se el nostre posicionament envers la UE, que afecta els interessos de l'Estat a mitjà i a llarg termini?

Per si pot ser útil en el debat públic que sembla encetar-se, la meua opinió es veu reiteradament formulada en la moció presentada durant el III congrés de l'Agrupament Nacional Democràtic (AND) del 2 de març del 1996, i en els articles d'opinió publicats en aquesta mateixa pàgina del Diari d'Andorra:

Europa i Andorra (7 de març del 1999); *Europa/Andorra-Sí, senyors ministres, però...* (23 de setembre del 1999); *L'encaix a Europa* (13 de gener del 2001); *Carta oberta a Jaume Bartumeu Cassany* (20 i 21 febrer del 2002), i *Adhesió o associació a la UE-Debat promogut pel Partit Socialdemòcrata* (13 de setembre del 2004). No cansaré el lector en inútils repeticions. Les persones interessades poden consultar-les, si ho consideren útil, en la publicació de Premsa Andorrana, SA de l'abril del 2006, amb títol *Panorama*

d'Andorra.

No ha de sorprendre, doncs, que en aquesta qüestió concreta de les relacions d'Andorra amb la UE doni suport a les posicions del partit en el qual milito, CDA+Segle XXI, i la del Partit Socialdemòcrata, que sento més pròximes. En alguns aspectes aniria més enllà dels plantejaments que cadascun dels dos partits ha exposat públicament en el passat.

El nostre futur encaix definitiu a Europa és un dels tres primers problemes estructurals que tenim plantejats, i que caldria

deixar resolts. Els altres dos són el deute públic, el de l'Estat i el dels comuns, i la identitat i cohesió social a conseqüència de la immigració.

El que avui i aquí voldria assenyalar és la importància que assoleix el debat novament obert per la iniciativa de la Cambra de Comerç, i la necessitat d'un pacte d'Estat entre totes les forces parlamentàries, i la seva urgència si és que hi ha voluntat política de pal·liar els efectes de la crisi econòmica des de fa temps anunciada. En un context democràtic són encertades les paraules del Copríncep francès en el seu acomiadament, glossades per la presidenta del grup parlamentari liberal, que la decisió li pertoca al poble. Però a tot el poble, no tan sols a una part. D'aquí la justificació d'un consens, fins i tot per a la decisió de no actuar.

Com pot lògicament deduir-se de la meua (repeteix) opinió personal, no comparteixo ni de lluny la posició del Govern anunciada en la declaració del seu cap el 27 d'abril d'enguany. I molt. No figurar en la primera línia de prioritats del Govern suposa ajornar qualsevulla posició *ad calendas graecas*. Ja sigui en el sector privat o en el públic, hi ha dues maneres d'afrontar qualsevol problema que amenci. Una, no actuar, esperant esdeveniments. L'altra és avançar-se als fets previsibles i actuar. En general els empresaris amb èxit opten per la segona. Diferir dels problemes no els soluciona, i en el cas del sector públic suposa una greu responsabilitat política d'aquells (majoria i oposició) que tenint institucionalment conferida la possibilitat d'actuar, no actuen.

La moderada recomanació del copríncep Jacques Chirac en acomiadar-se com a copríncep, per ser prudent com correspon a les seves altes funcions a la capçalera del Estat, no és solament assenyada, sinó fins i tot oportuna i no pot ser sistemàticament rebutjada i/o descuidada.